

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7To/99/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7823010191
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Osif
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7823010191.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Osifa a sudcov Ing. JUDr. Milana Husťáka a JUDr. Stanislava Sojku, PhD., na verejnom zasadnutí konanom dňa 11. januára 2024, v trestnej veci proti A. B., obžalovaného pre pokračovací zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 13.11.2023 sp. zn. 2T/57/2023 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Rožňava rozsudkom zo dňa 13.11.2023 sp. zn. 2T/57/2023 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Tr. zák. zákona č. 300/2005 Z.z. v znení zák. č. 111/2022 Z.z. a v bode dva rozsudku v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

1) dňa 16.03.2023 v meste C. po tom, čo sa stretol s poškodenou D. E. na adrese F. G. XX, túto za presne nezistených okolností, proti jej vôli, silou za ruku dotiahol na starý židovský cintorín nad F. ulicou, kde ju proti jej vôli a napriek tomu, že poškodená kričala, bránila sa a povedala, že je tehotná, zvalil na chrbát, priľahol ju, ústami tlačil na jej ústa, aby jej zabránil kričať, fyzicky prekonal ňou kladený odpor a napriek jej nesúhlasu jej jednou rukou stiahol nohavice a spodné prádlo, obchytkával ju v oblasti intímnych partií, vnikol do nej svojím pohlavným údom a vykonal s ňou súlož, potom sa snažil ju dotiahnuť k nemu domov na G. H. G. XX, čo sa mu nepodarilo, pretože sa poškodená po opakovaných pokusoch vymanila a ušla, a následne

2) dňa 18.03.2023 v meste C., pod vplyvom alkoholu, omamných a psychotropných látok, prišiel v presne nezistenom čase v noci a v skorých ranných hodinách k rodinnému domu č. XX I. J. H., v ktorom býva poškodená D. E. s rodinou, kde silno búchal na vchodové dvere a kričal, aby poškodená vyšla von, a keď tak neurobila, vykopol vchodové dvere a vošiel do domu, pristúpil k zamknutej izbe poškodenej, kričal, aby poškodená vyšla von, inak ich rozbije a po tom, čo poškodená otvorila dvere, vošiel do izby a proti vôli poškodenej ju silou vytiahol von z domu, pričom jej roztrhol bundu a hovoril jej, že chce s ňou žiť, nedá jej pokoj a stále za ňou pôjde, potom ju odvliekol k sebe domov na G. H. G. XX, tam sa s ňou zavrel vo svojej izbe, ktorej dvere zabezpečil pomocou rebríka, a napriek tomu, že ho prosila, aby ju pustil domov, vyzliekol sa, hodil ju na posteľ a začal ju nasilu vyzliekať, obchytkávať a hrýzť na prsiach, stiahol jej nohavice a spodné prádlo, pričom sa poškodenej podarilo ubrániť a oklamať ho, že počká, kým sa vyspí a potom budú mať sex, keď zaspal odtlačila rebrík a ušla domov, kde za ňou opäť došiel a vykopol dvere, odkiaľ poškodená ušla k tete a privolala políciu, pričom poškodením dverí a zámku spôsobil škodu majiteľovi domu na H. J. G. XX E. E. K. vo výške 50,00 eur.

Za to bol obžalovanému A. B. podľa § 199 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, 5 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7,5 (sedem a pol) roka nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného zaradil pre výkon tohto trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 78 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému uložil ochranný dohľad na dobu 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 77 ods. 1 písm. a), b), c) Tr. zák. obžalovanému uložil povinnosť do dvoch pracovných dní po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody dostaviť sa k probačnému a mediačnému úradníkovi Okresného súdu Rožňava a tomu

- oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať;
- osobne sa hlásiť v určených lehotách a
- vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska; to neplatí ak ide o pravidelne sa opakujúce vzdialenia o ktorých bol probačný a mediačný úradník vopred informovaný.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. súd obžalovanému uložil aj ochranné protitoxikomanické liečenie, ktoré podľa § 74 ods. 1 Tr. zák. vykoná ambulantnou formou.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovanému povinnosť uhradiť spôsobenú škodu poškodenému E. E. K., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom J., L. K. XXX/XX, M. C., vo výške 30,- eur (slovom tridsať eur).

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení, odôvodnení a po poučení o možnosti podať opravný prostriedok, obžalovaný podal odvolanie. V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že od samotného počiatku trestného konania rozhodne tvrdí, že on sa trestnej činnosti znásilnenia kladenej mu za vinu nedopustil. Následne vykonaným dokazovaním podľa jeho hlbokého presvedčenia bola preukázaná jeho nevina, teda nebola preukázaná jeho vina tak, ako rozhodol okresný súd.

Je nepochybné, že v predmetnej veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, avšak je toho názoru, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom a sú tu dané dôvody, pre ktoré by mal odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť s ohľadom na ustanovenia § 321 ods. 1 písm. a), b), c) a d) Tr. por.

Podľa jeho presvedčenia súd vyhodnotil vykonané dôkazy jednostranne, a to v jeho neprospech. Okresný súd kládol nedôvodne veľký dôraz na tie dôkazy, ktoré svedčia o jeho vine a nebral ohľad bez náležitého odôvodnenia na dôkazy svedčiace o jeho nevine, čím došlo k porušeniu ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por.

Čo sa týka znaleckého dokazovania znalkyňou PhDr. Zuzanou Vozárovou uvádza, že zo znaleckého dokazovania nevyplynuli jednoznačné závery o tom, že zistené znaky násilností v prežívaní poškodenej osobe spôsobil on. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že poškodená mala v minulosti viacerých partnerov, pričom zo znaleckého posudku nie je možné vyvodiť jednoznačný záver o tom, kto mal pôsobiť na poškodenú násilne. Súd opomenul prihliadnuť na tú skutočnosť, že podľa výpovede znalkyne PhDr. Zuzany Vozárovej zistené znaky nedosahujú prejavy, ktoré by spadali pod traumy znásilnenia alebo pod post-traumatickú poruchu. Celkovo je nejednoznačný záver znalkyne o prežívaní pohlavného styku u osoby poškodenej, pretože podľa jej výpovede k pohlavnému styku malo dôjsť s nie úplným súhlasom. Nedá sa preto úplne vylúčiť, vzhľadom na hlavnom pojednávaní vykonané dokazovanie, že súhlas poškodenej daný bol a v takomto prípade, by sa nejednalo o znásilnenie.

V ďalšom obžalovaný poukázal na obsah dôkazov, ktoré súd označil za podporné. V prvom rade by sa rád vyjadril k výpovedi matky poškodenej, ktorá má evidentne negatívny postoj voči jeho osobe. Je zrejmé, že matka poškodenej mu už aj v minulosti škodila, keď mu bránila v tom, aby nadviazal vzťah s jej dcérou. Vzhľadom na ľahko ovplyvniteľnú osobu poškodenej, čo bolo potvrdené znaleckým dokazovaním a výsluchom znalkyne PhDr. Zuzany Vozárovej, je naďalej presvedčený o tom, že matka manipulovala poškodenou a manipuluje ňou až po súčasnosť z toho dôvodu, aby sa ho zbavila zo života jej dcéry. Skutočnosť, že matka poškodenej videla nejaké násilné konanie, neznamená, že mal spáchať aj druhovo popísaný trestný čin. Je pravdou, že pod vplyvom alkoholu je jeho správanie agresívnejšie,

nedokázal by však ublížiť žene, a to ani v stave zmenšenej príčetnosti, čo potvrdila pod prísahou napríklad jeho sestra či otec poškodenej.

Matka poškodenej zároveň nevedela hodnoverne vysvetliť, prečo neposkytla pomoc svojej vlastnej dcére, keď ona ju žiadala o pomoc. Myslí si, že inak sa to nedá vysvetliť ako tým, že matka poškodenej nepovažovala jeho prítomnosť za nijako nebezpečnú v blízkosti jej dcéry. Na túto otázku pritom nevedel dať jednoznačnú odpoveď ani samotný konajúci súd. Dokonca z výpovede matky poškodenej vyplynulo, že dňa 16.03.2023 mal brániť poškodenú, a to práve pred jej vlastnou matkou.

Pokiaľ sa týka výpovede jeho matky N. B., táto na hlavnom pojednávaní potvrdila, že jej výsluch pred súdom sa zakladá na pravde a napriek tomu súd nevedno prečo vychádzal z jej výpovede z prípravného konania. Vo všeobecnosti však pre trestné konanie platí, že v pochybnostiach sa má rozhodnúť v prospech obvineného. Výpoveď jeho matky z prípravného konania je pre neho dehonestujúcou, je v jeho neprospech a zároveň podľa jej tvrdenia z hlavného pojednávania sa ani nezakladá na pravde.

Vzhľadom na vyššie uvedené preto vyslovil svoj nesúhlas so závermi súdu ohľadne toho, že bezprostredné neoznámenie znásilnenia zo strany poškodenej je irelevantné. Poškodená opakovane volala na tiesňovú linku polície, avšak sa nezmenila o skutočnosti, že malo dôjsť k trestnému činu sexuálneho charakteru. Poškodená síce nahlásila násilnú činnosť, za ktorú sa aj priznal, ale ani len náznakovo nenaznačila trestný čin znásilnenia. V tomto smere si dovoľuje súdu dávať do pozornosti, že poškodená sa s ním stretávala aj po domnelom znásilnení, dokonca dobrovoľne sa zdržiavala v ich obydli. Poškodená nemala z jeho osoby strach ani na hlavnom pojednávaní a nemala strach ani v marci tohto roku, pretože na to nemala najmenší dôvod.

Preto považuje za absolútne nelogické tvrdenia poškodenej a jej rodiny, že mal poškodenú ťahať zakaždým, čo sa premiestňovali z jedného miesta na druhé. Pretože poškodená a jej rodina sa snaží vytvoriť práve takýto dojem, že na každé miesto, kde mal na nej spáchať trestnú činnosť, ju ťahal či vliekol hlava-nehlava. Je to absurdné tvrdenie. Predsa ak poškodená nemá záujem o jeho spoločnosť, nedá sa zakaždým odviecť zo svojho obydli o tom ani nehovoriac, že ak by mala jej rodina nejaké pochybnosti o jej bezpečí, určite by ju nenechali takýmto spôsobom uniesť.

V označenej veci v podstate jediným priamym dôkazom sú neisté, rozporuplné tvrdenia absolútne nedôveryhodnej poškodenej osoby, ktorá pre svoje neovládateľné správanie bola až do dovŕšenia veku dospelosti umiestnená v detskom ústave. V tomto smere uvádza, že poškodenej neboli cudzie intímne vzťahy ani pred spornými incidentmi, ale ani bezprostredne po nich, čo rovnako vyplýva z doposiaľ vykonaného dokazovania, najmä z výpovede matky poškodenej a svedka E. E. K. z hlavného pojednávania.

V súvislosti s vyššie uvedeným preto upriamil pozornosť odvolacieho súdu práve na výpoveď svedka E. E. K. z hlavného pojednávania konaného dňa 04.10.2023, ktorý pod prísahou potvrdil, že poškodená už v minulosti krivo obvinila inú osobu, ktorú poslala do basy. Túto podstatnú skutočnosť súd opomenul zohľadniť pri svojom rozhodovaní a neskúmal pravdivosť tohto tvrdenia.

Na strane druhej súd považoval jeho obranu za zjavne účelovú, čo však podľa jeho hlbokého presvedčenia náležite neodôvodnil, a to najmä nie vo svetle vnútorných rozporov a logických protirečení výpovedí poškodenej a jej rodiny, ktoré súd vyhodnotil za logické, presvedčivé a dôveryhodné. Tu by rád poukázal na niektoré vnútorné a logické rozpory výpovedí poškodenej a jej rodiny:

Poškodená na pojednávaní konanom dňa 19.09.2023 uviedla, že obžalovaný mal dňa 16.03.2023 napadnúť jej rodičov. Túto skutočnosť ani jeden z vypočutých svedkov nepotvrdil, a to vrátane otca poškodenej, ktorého mal dokonca udrieť alebo sotiť na zem.

Poškodená na pojednávaní konanom dňa 19.09.2023 tvrdila, že po incidente zo dňa 16.03.2023 po tom, čo sa vrátila domov, zverila sa svojmu otcovi, že bola obeťou sexuálneho násillia. Zo svedeckej výpovede jej matky však vyplýva, že poškodená sa zverila matke o tom, že mala byť znásilnená.

Poškodená na hlavnom pojednávaní, ako aj na previerke výpovede na mieste svedka - poškodenej zo dňa 29.06.2023 uviedla, že jej rodičia komunikovali s obžalovaným na lúke vedľa cintorína po rómsky,

príčom matka poškodenej na hlavnom pojednávaní zo dňa 04.10.2023 tvrdila, že sa rozprávali po maďarsky a s obžalovaným po slovensky.

Poškodená na hlavnom pojednávaní uviedla, že pri skutku zo dňa 16.03.2023 si nepamätá, kde a v akej pozícii mal mať v čase páchania domnelého trestného činu ruky. Toto tvrdenie je však v priamom rozpore s jej tvrdeniami vyplývajúcimi zo zápisnice o previerke výpovede na mieste svedka - poškodenej konanej dňa 29.06.2023, kedy poškodená detailne popísala, dokonca ukázala v akej pozícii mal mať na nej ruky. Obžalovaný v tomto smere poukázal na príslušnú fotodokumentáciu, fotky č. 10 a 11.

Rovnako zo zápisnice o hore uvedenej previerke výpovede na mieste svedka - poškodenej z popisu fotky č. 9 vyplýva, že pri pohlavnom styku, ktorý sa mal stať dňa 16.03.2023, poškodená mala mať ruky za sebou pod svojim telom, pričom uviedla, že obžalovaný mal na nej ležať. Ak by sme si mali predstaviť túto situáciu v súvislosti s vyššie uvedeným popisom k fotkám č. 10 a 11, tak je možné vyvodiť záver, že poškodená v podstate mala voľné ruky, ktoré neboli nijakým spôsobom blokované. Podľa tvrdenia poškodenej, obžalovaný mal mať svoje ruky na jej pleciach, teda poškodenej nič nebránilo, aby sa bránila pohlavnému styku vlastnými rukami. Ak by bola poškodená nesúhlasila s pohlavným stykom, vedela by sa brániť, pričom jej stačilo vytiahnuť svoje ruky spod svojho chrbta. Navyše ako je to aj z fotodokumentácie jasné, obžalovaný mal poškodenú ťahať za ruku po neprimerane dlhú trasu niekoľkých desiatok až stoviek metrov - naprieč kríkom na nerovnom a zarastenom teréne, v blízkosti obydlija susedov. Aj keby sme pripustili, že poškodenú ťahal za ruku proti jej vôli, tá by mala mnoho možností mu uniknúť.

Čo sa týka skutku, ktorý sa mal stať dňa 18.03.2023, je toho názoru, že ten skutok sa nedá kvalifikovať ako pokus o znásilnenie vzhľadom najmä na výpoveď poškodenej na hlavnom pojednávaní zo dňa 19.09.2023. Nie je pravdivé tvrdenie poškodenej, že obžalovaný voči nej vyvíjal násilie. Je zrejmé, že ak by sa bol chcel s ňou skutočne vyspať, nič by mu v tom nebránilo. Jej výpoveď je vnútorne protirečivá, pretože na jednej strane poškodená tvrdí, že sa s ňou chcel vyspať, nedal si povedať, na strane druhej však sama uvádza, že ona dobrovoľne si sadla k nemu na posteľ. Je opäť nelogické tvrdenie poškodenej, že páchatel', ktorý sa rozhodne inú osobu znásilniť, predtým si ešte ľahne pospať. Na podporu jeho tvrdení uvádza výpoveď jeho matky a brata, ktorí v čase skutku boli na mieste činu prítomní a nezaznamenali žiadne okolnosti, ktoré by boli schopné u nich vyvolať dojem, že sa snaží poškodenú znásilniť. Poukazuje pritom na tú skutočnosť, že oni bývajú v bytovom dome, teda z druhu stavby vyplýva, že sú skoro z každej strany obklopení susedmi, ktorí by určite boli zaznamenali jeho násilné konanie. Navyše súd sa náležite nevysporiadal ani s výpoveďou O. B., ktorý na hlavnom pojednávaní zo dňa 04.10.2023 potvrdil, že rebrík, ktorým mal zablokovať dvere izby, bol toho času v drevárni.

Okresný súd napriek vyššie uvádzaným protirečivým a nelogickým tvrdeniam v odôvodnení napadnutého rozsudku vyslovil záver, že výpoveď poškodenej považuje za logickú, zrozumiteľnú, presvedčivú, pravdivú a vierohodnú. Na strane druhej jeho obhajobu vyhodnotil bez bližšieho skúmania a odôvodnenia za účelovú.

Ďalej uvádza, že súd podľa jeho presvedčenia pri rozhodovaní o vine dal neopodstatnene veľký dôraz na psychologické vyšetrenia ich osobností a opomenul dôslednejšie skúmať dôsledky a skutočnosti bezprostredne súvisiace s konaniami kladenými mu za vinu. Tu má na mysli najmä zranenia, ktoré mala poškodená utpieť pri domnelom nedobrovoľnom pohlavnom styku. Poukazuje na tú podstatnú skutočnosť, že poškodená, hoc mala byť za ruku vlečená naprieč niekoľkým desiatkam až stovkám metrov medzi kríkmi, na nerovnom teréne a následne znásilnená, utrpela zanedbateľné zranenia, a to dve drobné škrabance do 1 cm a známky poranenia v oblasti vonkajších rodidiel či prsníka. Takéto poranenia v žiadnom prípade neindikujú nejaké násilné konanie páchané voči poškodenej, ba práve naopak, sú to zranenia celkom prirodzene vyskytujúce sa aj pri dobrovoľnom sexuálnom styku.

Ďalej obžalovaný uviedol, že pohlavný styk sa udial v prírode, teda získanie poranení vyššie opísaného charakteru sú o to pravdepodobnejšími. Navyše podľa tvrdenia poškodenej v čase, keď malo dôjsť k znásilneniu, mala byť vo vzťahu s treťou osobou, a preto sa nedá vylúčiť ani to, že tieto zranenia boli spôsobené už skôr práve pričinením tretej osoby. Zároveň je tiež proti logike, aby po takomto zápasení s poškodenou neutrpel žiadne zranenia, a to hoc ani len vo forme škrabancov.

Pokiaľ sa týka roztrhaného oblečenia poškodenej, vo vykonanom dokazovaní bolo zistené, že poškodená sama nosí už pôvodne roztrhané oblečenie, ktorý štýl je nepochybne obľúbeným medzi mladými osobami blízky jej veku. V tejto súvislosti teda poukazuje na tú skutočnosť, že nebolo nijakým spôsobom zisťované, za akých okolností vôbec došlo ku roztrhnutiu oblečenia poškodenej, a či predmetné oblečenie nebolo takto upravené už pri jej kúpe.

Rovnako je nelogické, že poškodená aj po domnelom znásilnení zo dňa 16.03.2023 sa naďalej s ním stýkala, dokonca sa dobrovoľne zdržala v jeho bydlí. Ak by predsa pripustili, že skutočne došlo z jeho strany k nejakým násilnostiam voči osobe poškodenej, tá s určitosťou by sa odmietala s ním stretávať, nie to ešte zotrvať s ním v jeho byte.

Obžalovaný v ďalšom poukázal, že pokiaľ sa týka zmienených vyhrážok voči rodine poškodenej uvádza, tak s tým nemá nič spoločné. Na výpoveď otca poškodenej mohol mať vplyv aj stav zníženej schopnosti vnímať okolie, pretože podľa vykonaného dokazovania otec poškodenej v rozhodnom období bol pod vplyvom alkoholických nápojov. To, že matka poškodenej a poškodená trvajú na svojich výpovediach aj po nejakých vyhrážkach svedčí skôr o ich vzájomnej dohode o tom, akej verzii sa majú držať. O dohodnutej verzii svedčia vyššie spomínané rozpory z výsluchu poškodenej a jej rodiny, ktoré sa rozporujú práve v takých detailoch, na ktoré sa nevedeli vopred pripraviť.

V tejto súvislosti obžalovaný uviedol, že jeho vzťah s poškodenou potvrdili viacerí svedkovia vrátane starej matky poškodenej, ktorá o tejto skutočnosti videla aj dôkazy, a to vo forme správ. Súd navyše bez akýchkoľvek konkrétností označil výpoveď starej matky poškodenej za nedôveryhodnú a mal za to, že stará matka vypovedala v snahe pomôcť obžalovanému. Avšak to, že na základe akých úvah ku tomuto záveru súd dospel, zostáva neodpovedanou otázkou a teda mu nezostáva nič iné, než sa domnievať, že súd vykonal svojoľnú selekciu dôkazov.

Z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní rozhodne nebolo možné ustáliť jeho vinu a zjavne sa výsledok dokazovania uberal smerom k jeho nevine ako obžalovaného. Ak súd napriek tomu rozhodol o jeho vine, jeho rozsudok je potrebné považovať za značne prekvapivý, ktorý je v rozpore nielen s ustanoveniami Trestného poriadku, ale aj s medzinárodnými predpismi a tým je ústavné nekonformný, predsa je nepochybne, že v rámci zásady prezumpcie neviny, ale aj zákonného pravidla platného už od čias starovekého Ríma platí zásada „in dubio pro reo“, v zmysle ktorej všetky pochybnosti je potrebné vyhodnotiť v prospech obvineného, a to v širšom slova zmysle a nie opačne.

Až by bol odvolací súd predsa len tej mienky, že odsúdenie obžalovaného je dôvodné, namieta nesprávne aplikovanie ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák., a tým pádom aj výšku uloženého trestu. Konajúci súd mu uložil úhrnný trest na dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby s poukazom na § 41 ods. 2 Tr. zák. a § 38 ods. 5 Tr. zák. Konajúci súd však prehliadol ustanovenie § 38 ods. 7 Tr. zák., podľa ktorého ustanovenia odsekov 4 až 6 sa nepoužijú, ak sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest podľa § 41 ods. 2 alebo podľa § 42, ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchatel'a neprimerane prísne. Súd mu takýmto spôsobom nesprávne určil dolnú hranicu trestnej sadzby, a tým pádom nesprávne uložil aj trest na dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby.

Záverom obžalovaný uviedol, že toto odvolanie smeruje aj voči konaniu predchádzajúcemu vydaniu rozsudku, nakoľko súd mu neumožnil na hlavnom pojednávaní konanom dňa 04.10.2023 vykonanie navrhnutých dôkazov, ktoré boli podstatnými pre rozhodnutie vo veci samej. Vypočutie svedkov A. P., Q. N. a R. D., by boli opäť dôkazmi v jeho prospech, pretože menovaní by vedeli dosvedčiť jeho predchádzajúci vzťah s poškodenou a rovnako povahové črty jeho osoby a poškodenej. Nevídi teda dôvod, že vzhľadom na tak rozsiahle dokazovanie, prečo súd nepripustil výsluch aj týchto svedkov.

Pokiaľ sa týka dopočutia poškodenej uviedol, že poškodená bola vypočutá medzi prvými svedkami a v priebehu súdneho konania, najmä však po výsluchu poškodenej jeho obhajoba sa dozvedela na základe neskorších svedeckých výpovedí také informácie, ktoré doposiaľ neboli známe. Tým, že súd nepripustil dopočutie svedka - poškodenej, nebolo mu umožnené klásť poškodenej otázky a žiadať poškodenú o vysvetlenie rozporov jej tvrdení s výpoveďami svedkov, ktorí boli vypočutí po jej výsluchu. Poškodená je pritom kľúčovou svedkyňou, pretože okrem neho je jedinou priamou svedkyňou, ktorá bola osobne prítomná pri páchaní skutkov kladených mu za vinu.

Takéto konanie, v ktorom obžalovanému nie je umožnené svedkovi klásť otázky, považuje za závažné porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces a porušenie zásady kontradiktórnosti vzhľadom na § 34 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého obvinený má právo v konaní pred súdom vypočúvať svedkov, ktorých sám navrhol alebo ktorých s jeho súhlasom navrhol obhajca, a klásť svedkom otázky.

Z vyššie uvedených podstatných dôvodov je toho názoru, že konajúci súd nedostatočne a nesprávne vyhodnotil správnosť skutkových zistení napadnutých výrokov, napadnutým rozsudkom porušil ustanovenie Trestného zákona pri určovaní dolnej hranici trestnej sadzby a zároveň sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Rovnako je toho názoru, že predmetné rozhodnutie je nepreskúmateľné z dôvodov vyššie uvedených vnútorných rozporov výpovede poškodenej a jej rodiny, s ktorými sa súd náležite nevysporiadal a neskúmal pravdivosť týchto tvrdení. Je toho názoru, že súd pochybil, keď ho uznal vinným, pretože ho mal svojim rozsudkom oslobodiť spod obžaloby okresného prokurátora.

Obžalovaný záverom svojho odvolania uviedol, že odvolanie smeruje aj voči ostatným výrokom rozsudku, a to o uložení ochranného dohľadu a o uložení ochranného protitoxikomanického liečenia, pretože v prípade oslobodenia jeho osoby spod obžaloby prokurátora nie je možné nariadiť voči jeho osobe na základe skutkov kladených mu za vinu ani ochranný dohľad, ani ochranné protitoxikomanické liečenie.

Z týchto podstatných dôvodov obžalovaný navrhol podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušiť a súčasne navrhol podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodnúť o jeho oslobodení spod obžaloby prokurátora samotným odvolacím súdom; alternatívne navrhol po zrušení rozsudku v zmysle § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol o nej.

K odvolaniu obžalovaného sa vyjadril okresný prokurátor, ktorý uviedol, že rozsudok okresného súdu vo všetkých jeho výrokoch považuje za správny a tým aj zákonný. Je toho názoru, že okresný súd vykonal vyčerpávajúce dokazovanie, na základe ktorého dospel k rozhodnutiu o vine obžalovaného, ktoré aj zákonným spôsobom, riadne a presvedčivo odôvodnil.

K dôvodom odvolania obžalovaného uviedol, že v odôvodnení odvolania neuvádza žiadne nové podstatné skutočnosti. Zo strany súdu došlo k riadnemu zisteniu skutkového stavu úplne postačujúcemu na zodpovedanie trestno-právne relevantných otázok, predovšetkým k otázke viny a uloženému trestu obžalovaného. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd podrobne a presvedčivo vysvetlil, prečo je obrana obvineného účelová a nie je jej možné uveriť.

Za absurdné považuje tvrdenia obhajoby, že pokiaľ sa obžalovaný priznával k svojej trestnej činnosti v minulosti, možno z toho vyvodiť, že by tak urobil aj v tomto prípade. Je na samotnom obžalovanom, akú obhajobu zvolí, pričom spôsob obhajoby mu nemôže byť na ľarchu, ale rovnako nemožno vyvodzovať, že by tento mal také charakterové a osobnostné vlastnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že má sklony zaujať k svojmu konaniu kritický postoj. Navyše podľa znaleckého posudku PhDr. Zuzany Vozárovej má aj sklony manipulovať druhými, znížené morálne zábrany a jeho celková sociálno-morálna vyspelosť je na nízkej úrovni. V minulých trestných stíhaniach pritom obžalovanému nehrozil taký vysoký trest, ako tomu je v tomto konaní.

Rovnako je absurdné vyvodzovať z procesného postupu súdu, ktorý odročil hlavné pojednávanie za účelom vyhlásenia rozsudku, akékoľvek závery o preukázaní viny obžalovaného.

Postup súdu aj v časti odmietnutia návrhov obhajoby na doplnenie dokazovania, bol správny, keďže vykonanie dôkazov uvádzaných obhajobou v odvolaní by nemohlo viesť k inému záveru o vine obžalovaného a uloženom treste.

Na základe uvedeného preto okresný prokurátor navrhol, aby odvolací súd zamietol odvolanie obžalovaného v celom rozsahu ako nedôvodné.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj konanie predchádzajúce výrokom napadnutého rozsudku a po zvážení všetkých okolností významných pre rozhodnutie dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd postupujúc v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia Trestného poriadku dospel k nepochybnému záveru, že okresný súd kontradiktórnym spôsobom konania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre zákonné rozhodnutie vo veci samej. K argumentácii obžalovaného, že výsledkami vykonaného dokazovania mu nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané spáchanie žalovaných skutkov, a to predovšetkým pre značné rozpory vo výpovediach samotnej poškodenej, ktorej výpovede navyše boli značným spôsobom spochybnené výpoveďami ním navrhnutých svedkov zo strany jeho rodiny, považuje aj odvolací súd za potrebné uviesť, že žiadne také rozpory, ktoré by markantným spôsobom spochybňovali vierohodnosť tvrdení poškodenej zistené neboli a práve naopak až na hlavnom pojednávaní vykonané dôkazy zo strany súdu, keď boli vyžadované záznamy o hlásení na políciu, len potvrdzujú tvrdenia poškodenej, že sa malo jednať o vykonanie súložie, resp. jeho pokusu zo strany obžalovaného proti vôli poškodenej.

Na tomto závere nič nemôže zmeniť ani obhajobné tvrdenie obžalovaného, že poškodená v tej dobe mala aj inú známosť, resp. poukazovanie na jej intelekt, ako aj jej umiestnenie v ústave sociálneho zariadenia. Nepatrné rozpory vo výpovediach poškodenej, znova zdôrazňuje odvolací súd, v žiadnom prípade nevzbudili dojem, že svedkyňa si vymýšľala a tak krivo obviňovala obžalovaného.

Okresný súd nepochybil ani v tom smere, keď zákonným spôsobom odmietol vykonať dôkazy výsluchom ním navrhovaných svedkov, nakoľko overovanie skutočností, ktoré priamo nesúvisia so skutkom uvedeným v obžalobe prokurátora, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu obžalovaného, vrátane porušenia zásady kontradiktórneho konania.

Neobstojí ani argumentácia obžalovaného, že súd pri hodnotení dôkazov postupoval nezákonným spôsobom, nakoľko prihliadal len na dôkazy svedčiace v jeho neprospech. Naopak okresný súd náležitým spôsobom a v dostatočnom rozsahu v dôvodoch napadnutého rozsudku poukázal, akými úvahami sa riadil pri hodnotení jednotlivých dôkazov, a to jednotlivo, ako aj v ich súhrne.

Odvolací súd v rámci prieskumnej činnosti nezistil ani žiadne pochybenia v rozhodnutí okresného súdu, pokiaľ ide o zdôvodnenie jednotlivých výrokov napadnutého rozsudku a tieto v celom rozsahu majú svoju oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania.

Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené v podrobnostiach poukazuje na dôvody napadnutého rozsudku, ktoré okrem už vyššie uvedeného, si v celom rozsahu osvojuje a ničím viac nedopĺňa. Odvolací súd záverom poukazuje aj na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 141/04) a v zmysle tohto právneho názoru preto krajský súd v podrobnostiach poukazuje aj na dôvody napadnutého rozsudku.

Neobstojí ani argumentácia obžalovaného o porušení ustanovení Trestného zákona, teda že okresným súdom mu bol uložený nezákonný trest pri aplikácii § 38 ods. 5 Tr. zák., a tým pádom aj neprímerane prísny trest.

Okresný súd obžalovanému uložil úhrnný trest na dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby s poukazom na § 38 ods. 5 Tr. zák., teda postupoval zákonným spôsobom, rešpektujúc pritom obsahové znenie ustanovenia § 38 ods. 7 Tr. zák., podľa ktorého ustanovenia odsekov 4 až 6 citovaného zákonného ustanovenia sa nepoužijú za predpokladu, že sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. alebo podľa § 42 Tr. zák., teda ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchatel'a neprímerane prísne.

Okresný súd pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu aplikoval len ustanovenie § 38 ods. 5 Tr. zák., teda že obžalovaný opakovane spáchal zločin, kde v takomto prípade sa trestná sadzba pri zločine znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Tr. zák. v trvaní 5 až 10 rokov zvyšuje dolná hranica o jednu polovicu, teda na 7,5 roka, čo je trest, ktorý súd obžalovanému aj uložil.

Okresný súd nepochybil ani pri zaradení obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním teraz súdeného trestného činu už bol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

V súlade so zákonom je aj uloženie ochranného protitoxikomanického liečenia a rovnako ochranného dohľadu, preto odvolací súd nezistiac žiadne pochybenie v rozhodnutí okresného súdu, odvolanie obžalovaného aj proti týmto výrokom vyhodnotil ako nedôvodné.

Rovnako aj výrok o náhrade škody má svoju oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, preto odvolací súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.